

Międzynarodowa konferencja scalania w Polsce
1-3 maja 2020 r.

TEMAT OGÓLNY: BOŻA WOLA

Poselstwo pierwsze

**Tajemnica Bożej woli we wszechświecie –
sprowadzić wszystko pod jedną głowę w Chrystusie
za pośrednictwem kościoła, Ciała Chrystusa**

Wersety biblijne: Ef 1:5, 9–11; 3:11; 5:17; Kol 1:9; Obj 4:11; 21:1–2, 9–11.

- I. Musimy zrozumieć, czym jest Pańska wola – Ef 5:17; Kol 1:9.**
- II. Boża wola jest tym, czego Bóg chce i czego ma zamiar dokonać – Ef 1:5, 9, 11:**
- A. Bóg ma wieczną wolę, która jest źródłem Jego wiecznego zamysłu – w. 11; 3:11.
 - B. Ponieważ Bóg jest wieczny, bez początku i końca, Jego wola również jest wieczna; wola ta znajduje się w sercu pochodzenia wszechświata – Obj 4:11.
 - C. Bóg stworzył wszystko ze względu na swoją wolę, żeby móc zrealizować i wypełnić swój zamysł – Ef 3:11.
 - D. Boża wola skupia się w Chrystusie i służy temu, by zajmował On pierwsze miejsce we wszystkim; Chrystus jest wszystkim w wiecznej Bożej woli – Kol 1:15–18; 3:4, 10–11.
 - E. Bóg chce mieć Chrystusa wraz z kościołem; Boża wola polega na uzyskaniu kościoła, który jest Ciałem Chrystusa – Ef 5:32; 1:9, 22–23; 2:21–22; 4:16.
 - F. Bóg w Chrystusie jako Duch działa teraz w nas, by dokonać swej wiecznej woli i mieć Nową Jerozolimę – żonę Baranka, wypełnioną Bożą chwałą, żeby Bóg uzyskał wieczny wyraz siebie w nowym niebie i nowej ziemi – Flp 2:13; Ef 3:14–21; Obj 21:1–2, 9–11.
- III. Bóg przeznaczył nas do synostwa według upodobania swej woli – Ef 1:5:**
- A. Bóg posiada wolę, w której zawiera się Jego upodobanie; Boże upodobanie pochodzi z Jego woli i jest w niej ucieleśnione, tak więc wola stoi na pierwszym miejscu – w. 5, 9, 11.
 - B. Boże upodobanie jest tym, co Boga uszczęśliwia – to pragnienie Jego serca; Bóg żywy, kochający i wytrwale dążący do celu z pewnością czegoś pragnie w swym sercu – w. 5.
 - C. Bóg przeznaczył nas, żebyśmy byli Jego synami, według swego upodobania, według pragnienia swego serca – w. 5:
 - 1. Przed założeniem świata Bóg wybrał nas, żebyśmy byli święci; czynienie nas świętymi – uświecanie nas przez Boga poprzez to, że udziela On nam samego siebie, a następnie zespała z nami swoją naturę – to proces, sposób – w. 4.
 - 2. Boże synostwo to cel realizowany dzięki temu, że zostajemy złączeni z Synem Bożym i upodobnieni do obrazu pierwotnego Syna Bożego, aby cała nasza istota została usynowiona przez Boga – w. 5; Rz 8:29; Kol 1:15.
- IV. Zostaliśmy „przeznaczeni według zamysłu Tego, który działa wszystko według postanowienia swojej woli” – Ef 1:11:**
- A. Wola Boga to Jego zamiar, a postanowienie Boga to Jego zdanie na temat tego, jak powinno się Jego wolę czy też zamiar wykonać.
 - B. Zgodnie z Bożą wolą przez założeniem świata Trójca odbyła naradę, by podjąć postanowienie, decyzję, która jest Jego ustaloną wolą – 1 P 1:20; Obj 13:8; Ef 1:11.
- V. Boża wola była ukryta w Bogu jako tajemnica, tak więc List do Efezjan 1:9 mówi o tajemnicy Jego woli:**
- A. W wieczności Bóg miał wolę, ale ona była w Nim ukryta; była zatem tajemnicą – w. 9; 3:3–5, 9.
 - B. W upodobaniu serca i w mądrości oraz roztropności dał On nam poznać tę ukrytą tajemnicę poprzez swoje objawienie w Chrystusie, czyli poprzez wcielenie, ukrzyżowanie, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie Chrystusa – 1:9; J 1:14; Rz 1:3–4; 4:25; 8:3, 34.

VI. Ostatecznie Boża wola w tym wszechświecie polega na sprowadzeniu wszystkiego pod jedną głowę w Chrystusie za pośrednictwem kościoła, który jest Jego Ciałem — Ef 1:10, 22–23; Obj 21:1–2:

- A. Wieczny Boży zamysł polega na tym, by w ekonomii pełni czasów sprowadzić wszystko pod jedną głowę w Chrystusie, którego wyznaczono na Głowę wszechświata — Ef 1:10, 22.
- B. Poprzez wszystkie Boże dyspensacje we wszystkich wiekach wszystko sprowadzone zostanie pod jedną głowę w Chrystusie w nowym niebie i nowej ziemi; będzie to wieczne Boże zarządzanie i ekonomia — Obj 21:1–2.
- C. Szatan ma na celu zepsucie Bożego stworzenia i sianie zamętu — Rz 8:19–23:
1. Cały wszechświat jest w stanie całkowitego upadku wskutek tego, że szatan wstrzyknął siebie Bożemu stworzeniu jako czynnik wywołujący śmierć — Hbr 2:14; Rz 8:20–21.
 2. Bóg działa, by uwolnić swoje stworzenie z więzów i wprowadzić je w wolność, sprowadzając wszystko pod jedną głowę w Chrystusie — Ef 1:22, 10.
 3. Wszyscy musimy zostać uwolnieni od całkowitego upadku i sprowadzeni pod jedną głowę w Chrystusie — Kol 1:12–13.
 4. Boże zbawienie wybawia nas nie tylko z naszego upadłego, grzesznego stanu, lecz także z całkowitego upadku — w. 12–13; Ef 2:1–8, 21–22.
- D. Bóg podda wszystko Chrystusowi, sprowadzając w Nim wszystko pod jedną głowę za pośrednictwem kościoła, który jest Jego Ciałem — 1 Kor 15:20–28:
1. Bóg sprowadza swoich wybranych pod jedną głowę, żeby byli oni Ciałem Chrystusa, który jest jego Głową — Ef 1:4, 22–23:
 - a. Chrystusowe zwierzchnictwo jest przekazywane kościołowi; oznacza to, że w pewnym sensie możemy dzielić z Chrystusem to zwierzchnictwo ponad wszystkim.
 - b. Kościół podlega wyłącznie samemu Chrystusowi; znajdujemy się ponad wszystkim innym, ponieważ jesteśmy Ciałem Tego, który jest ponad wszystkimi rzeczami.
 - c. Pierwszy krok w sprowadzeniu wszystkiego pod jedną głowę w Chrystusie polega na tym, że Bóg wyprowadza swoich wybranych, swoich synów, z całkowitego upadku wszechświata i umieszcza ich pod zwierzchnictwem Chrystusa — w. 22; 4:15; 5:23; Kol 1:18; 2:10, 19.
 2. Kiedy kościół jako pierwszy poddaje się zwierzchnictwu Chrystusa, Bóg ma możliwość wszystko inne sprowadzić pod jedną głowę — Ef 1:22–23, 10:
 - a. Kościół jest naczyniem, którego Bóg używa do rozwiązania swoich problemów i wypełnienia swego zamysłu, to znaczy do tego, by przejawić siebie za pośrednictwem człowieka, zespalać się z nim — 3:9–11.
 - b. Ostatecznie Ciało wraz z Chrystusem — Głową będzie Głową ponad wszystkim we wszechświecie — 1:22–23.
 3. Życie kościoła to życie, w którym sprowadza się nas pod jedną głowę — 4:15; 1 Kor 11:3:
 - a. We właściwym życiu kościoła sprowadza się nas pod jedną głowę w Chrystusie.
 - b. Jeśli nie wiemy, czym jest sprowadzenie pod jedną głowę w Chrystusie, nie możemy poznać kościoła.
 - c. W życiu kościoła jako pierwszych sprowadza się nas pod jedną głowę w Chrystusie; po to musimy wzrastać w życiu — Ef 4:15.
 - d. Sprowadzani jesteśmy pod jedną głowę za sprawą boskiego udzielania — 1 Tm 1:4; 3:15; Ef 1:1; 3:2, 9, 16–17.
 - e. Bóg wbudowuje siebie w swój wybrany i odkupiony lud za sprawą zarządzania, które jest udzielaniem pełnym słodyczy, intymnym szafarstwem, miłym domowym ustaleniem — 1:10; 3:2; 1 Tm 1:4; 3:15.
- E. Wżyciukościołasprowadzaniepodjednągłowędokonujesięzapomocązyciaświatła—J1:4;8:12:
1. Boży sposób odzyskiwania to Chrystus przeciwstawiony szatanowi, życie — śmierci, światłość — ciemności, a porządek — zamętowi.

2. Upadek pochodzi z czynnika śmierci; sprowadzenie pod jedną głowę pochodzi z czynnika życia – Ez 37:4–10.
 3. Boży sposób odzyskania jedności wśród stworzenia polega na udzieleniu mu Boga jako życia – Rz 8:6, 10–11, 19–21.
 4. Żeby w praktyce uratować się od całkowitego upadku musimy wzrastać w życiu; im więcej będziemy wzrastali w życiu, tym bardziej będziemy sprowadzani pod jedną głowę i tym bardziej zostaniemy uwolnieni od upadku panującego we wszechświecie – Ef 4:15; Kol 2:19.
 5. Gdy Bóg wchodzi w nas jako życie, świeci w nas światło życia – J 1:4; Ef 5:8–9:
 - a. Życie pochłania śmierć, a światło rozprasza ciemność – J 8:12.
 - b. Jeśli będziemy się znajdowali w sferze życia i będzie świeciło na nas światło, zostaniemy wybawieni od zamętu i przeniesieni w sytuację porządku, harmonii i jedności.
- F. W nowym niebie i nowej ziemi, gdzie w centrum będzie Nowa Jerozolima, wszystko zostanie sprowadzone pod jedną głowę w Chrystusie; wtedy nastąpi ostateczne wypełnienie Listu do Efezjan 1:10 – Obj 21:2–3, 23–25; 22:1–2a:
1. W Nowej Jerozolimie wszystko będzie przesycone życiem i będzie znajdowało się w świetle – w. 1; 21:23.
 2. W dwudziestym pierwszym rozdziale Księgi Objawienia widzimy Głowę, Ciało otaczające Głowę oraz wszystkie narody kroczące w świetle miasta; cały wszechświat zostanie wtedy sprowadzony pod jedną głowę i będzie się znajdował w świetle przenikającym przezroczyste miasto – w. 18.

Boża wola – nasze uświęcenie

Wersety biblijne: Hbr 2:10–11; 12:10, 14; Ef 1:4–5; 5:26; 1 Tes 4:3a; 5:23–24; J 17:17.

- I. Boża wola to nasze uświęcenie; być uświęconym to zostać uczynionym świętym, czyli być oddzielnym dla Boga i przesyconym Bogiem – Tym, który jest święty i który różni się, jest odmienny od wszystkiego, co pospolite – 1 Tes 4:3a; 1 P 1:15–16; Ef 1:4–5; 5:25–27.**
- II. List do Efezjan 1:4–5 i List do Hebrajczyków 2:10–11 wskazują, że uświęcenie służy synostwu; uświęcenie tak naprawdę jest Bożym usynowieniem:**
 - A. Bóg wybrał nas w wieczności przeszłej, „abyśmy byli święci [...] do [dla albo co prowadzi do] synostwa” – Ef 1:4–5; Obj 21:2, 9–11.
 - B. Zmartwychwstały Chrystus jest Przywódcą naszego zbawienia, prowadzącym wielu synów do chwały dzięki uświęcaniu ich – Hbr 2:10–11.
- III. W Piśmie Świętym wyróżnia się trzy aspekty uświęcenia:**
 - A. Uświęcenie przez Ducha, który wyszukuje wybranych przez Boga ludzi przed ich nawróceniem się i uwierzeniem – 1 P 1:2.
 - B. Uświęcenie w aspekcie pozycji krwią Chrystusa w chwili uwierzenia – Hbr 13:12; 9:13–14; 10:29.
 - C. Uświęcenie w aspekcie usposobienia przez Ducha w ciągu całego chrześcijańskiego życia wierzących – 1 Tes 5:23–24; Rz 15:16b; 6:19, 22; por. 5:10; Obj 22:14; 2 P 1:4.
- IV. Boskie uświęcenie, służące boskiemu usynowieniu, stanowi centrum boskiej ekonomii i centralną myśl objawienia zawartego w Nowym Testamencie:**
 - A. Boskie uświęcenie stanowi „spinającą linkę” w realizacji boskiej ekonomii, której celem jest nas w boski sposób usynowić, czyniąc nas synami Bożymi, żebyśmy stali się tacy sami jak Bóg w Jego życiu i w naturze (ale nie w Bóstwie), dzięki czemu będziemy Bożym wyrazem.
 - B. Mówimy, że uświęcenie stanowi spinającą linkę, ponieważ każdy krok dzieła, jakie Bóg wykonuje względem nas, polega na uczynieniu nas świętymi – J 17:17; Ef 5:26–27; 1 Kor 6:11; 12:3b; Hbr 12:4–14; Rz 8:28–29; Ef 4:30; 1 Tes 5:19; Obj 2:7a; Ps 73:16–17, 25–26:
 1. Przeszukujące uświęcenie, wstępne uświęcenie, służy nawróceniu się i przywiezieniu nas z powrotem do Boga – 1 P 1:2; Łk 15:8–10, 17–21; J 16:8–11.
 2. Odkupiające uświęcenie, uświęcenie w aspekcie pozycji, dokonuje się przez krew Chrystusa i przenosi nas z Adama w Chrystusa – Hbr 13:12.
 3. Odradzające uświęcenie, początek uświęcenia w aspekcie usposobienia, odnawia nas, poczynając od naszego ducha, by uczynić nas, grzeszników, synami Bożymi – nowym stworzeniem, które posiada boskie życie i boską naturę – J 1:12–13; 2 Kor 5:17; Ga 6:15.
 4. Odnawiające uświęcenie, kontynuacja uświęcenia w aspekcie usposobienia, odnawia naszą duszę, poczynając od umysłu przez wszystkie części duszy, by uczynić ją częścią nowego Bożego stworzenia – Rz 12:2b; 6:4; 7:6; Ef 4:23; Ez 36:26–27; 2 Kor 4:16–18.
 5. Przeobrażające uświęcenie, uświęcenie codzienne, metabolicznie przekonstituowuje nas pierwiastkiem Chrystusa, dzięki czemu jako część organicznego Ciała Chrystusa mamy nową wewnętrzną konstytucję – 1 Kor 3:12; 2 Kor 3:18.
 6. Upodabniające uświęcenie, uświęcenie nadające kształt, kształtuje nas na obraz chwalebego Chrystusa, by uczynić nas Jego wyrazem – Rz 8:29.
 7. Otaczające chwałą uświęcenie, uświęcenie zwieńczające, dokonuje odkupienia naszego ciała, przemieniając je, by uczynić nas w pełni wyrazem Chrystusa w chwale – Flp 3:21; Rz 8:23.
 - C. Boskie uświęcenie w aspekcie usposobienia realizuje Chrystus jako uświęcający Duch w naszym duchu – 15:16b; 8:4.
- V. Aby prowadzić święte życie dla życia kościoła, potrzebujemy, żeby Pan utwierdził nasze serca, by były bez zarzutu w świętości – 1 Tes 3:13:**

- A. Na nasze serce składają się wszystkie części duszy — umysł, emocje i wola (Mt 9:4; Hbr 4:12; J 14:1; 16:22; Dz 11:23) — a do tego jedna część naszego ducha, sumienie (Hbr 10:22; 1 J 3:20).
 - B. Serce to miejsce, którym życie wchodzi i wychodzi, „włącznik” życia; jeżeli serce nie jest właściwe, życie w duchu zostaje powstrzymane i prawo życia nie może swobodnie i bez przeszkód działać, aby dotrzeć do każdej części naszej istoty; choć życie ma wielką moc, moc ta podlega kierownictwu naszego niewielkiego serca — Prz 4:23; Mt 12:33–37; por. Ez 36:26–27.
 - C. Bóg jest niezmienny, lecz nasze serce z natury jest zmienne, zarówno w relacjach z innymi, jak i z Panem — por. 2 Tm 4:10; Mt 13:18–23.
 - D. Nie ma nikogo, kto w zgodzie ze swoim naturalnym, ludzkim życiem miałby niezłomne serce; ponieważ nasze serce tak łatwo się zmienia, nie jest w ogóle godne zaufania — Jr 17:9–10; 13:23.
 - E. Nasze serce nie jest bez zarzutu, ponieważ jest ono zmienne; niezmienne serce to serce bez zarzutu — Ps 57:8; 108:2; 112:7.
 - F. W Bożym zbawieniu odnowienie serca dokonuje się raz na zawsze; w doświadczeniu jednak nasze serce wskutek swej zmienności odnawiane jest nieustannie — Ez 36:26; 2 Kor 4:16.
 - G. Ponieważ mamy zmienne serce, wymaga ono nieustannego odnawiania przez uświęcającego Ducha, tak aby zostało utwierdzone i zbudowane w stanie świętości, oddzielone dla Boga, przez Niego zajęte i wzięte w posiadanie oraz Nim przesycone — Tt 3:5; Rz 6:19, 22; 2 Kor 3:16–18; Mt 5:8; Ps 51:12–14.
 - H. Gdy nasze serce jest utwierdzone jako bez zarzutu w świętości dzięki nieustannemu odnawianiu przez uświęcającego Ducha, stajemy się Nową Jerozolimą, mającą nowość boskiego życia, i świętym miastem, posiadającym świętość boskiej natury — Obj 21:2; 1 J 5:11–12; 2 P 1:4.
- VI. „I niech sam Bóg pokoju uświęci was zupełnie, i niech wasz duch i dusza, i ciało będą zachowane w całości, bez zarzutu, przy przyjściu naszego Pana Jezusa Chrystusa. Wierny jest Ten, który was powołuje, który też to uczyni” — 1 Tes 5:23–24:**
- A. Bóg pokoju jest Tym, który uświęca; Jego uświęcenie przynosi pokój; gdy zostajemy zupełnie uświęceni przez Niego od wewnątrz, mamy pokój z Nim i z człowiekiem pod każdym względem — w. 23, 13; 2 Tes 3:16.
 - B. Bóg pragnie nas uświęcić i sam tego dokona, jeśli tylko zechcemy podążać za Nim jako świętością i współpracować z Nim w tym względzie; w ten sposób możemy być święci, tak jak On jest święty (1 P 1:15–16); bez świętości nie możemy Go zobaczyć (Hbr 12:14).
 - C. Uświęcając nas, Bóg przeobraża nas, przeobraża esencje naszego ducha, duszy i ciała, czyniąc nas zupełnie takimi samymi jak On pod względem natury; tym samym zachowuje zupełnie w całości naszego ducha, duszę i ciało — 1 Tes 5:23:
 1. Wskutek upadku nasze ciało uległo zniszczeniu, dusza — skażeniu, a duch — obumarciu; w pełnym Bożym zbawieniu cała nasza istota zostaje zbawiona i uczyniona całą i doskonałą.
 2. W tym celu Bóg zachowuje naszego ducha od wszelkiego uśmiercającego pierwiastka (Hbr 9:14), naszą duszę od trwania w naturalności i starości (Mt 16:24–26), a nasze ciało od zniszczenia grzechem (1 Tes 4:4; Rz 6:6).
 3. To, że Bóg zachowuje nas w ten sposób i gruntownie nas uświęca, podtrzymuje nas, dzięki czemu możemy prowadzić święte życie, aby osiągnąć dojrzałość i moc spotkać się z Panem, gdy przyjdzie.
 4. Pod względem ilościowym Bóg uświęca nas zupełnie; jeśli chodzi o jakość, zachowuje nas w całości, czyli zachowuje naszego ducha, duszę i ciało doskonałymi.
 5. Mimo że Bóg nas zachowuje, musimy wziąć na siebie odpowiedzialność, podjąć inicjatywę współpracy z Jego działaniem i pozwalać, by Duch Święty przesyłał ustawicznie naszego ducha, duszę i ciało — 1 Tes 5:12–24.

VII. Żeby współpracować z Bogiem i zachować swojego ducha w stanie uświęcenia, musimy utrzymywać go w żywym stanie przez to, że będziemy go ćwiczyli – 1 Tm 4:6–7:

A. Żeby zachować ducha, musimy utrzymywać go w żywym stanie poprzez ćwiczenie go w tym, by posiadał społeczność z Bogiem; jeżeli nie uda nam się ćwiczyć w taki sposób ducha, zostawimy go w sytuacji obumarcia – 2 Tm 1:6–7; por. Jud 19:

1. Radowanie się, modlitwa i składanie dziękczynienia to ćwiczenie ducha; zachowywanie ducha to przede wszystkim ćwiczenie go w tym, by pozostawał żywy, i wyciąganie go ze stanu śmierci – 1 Tes 5:16–18.
2. Współpracujmy z uświęcającym Bogiem, by oddzielać się od sytuacji, które uśmiercają naszego ducha – por. Lb 6:6–8; 2 Kor 5:4.
3. Oddawajmy Bogu cześć, służmy Mu i miejmy z Nim społeczność w swoim duchu i za jego pomocą; wszystko, czym jesteśmy, co mamy i co robimy wobec Boga, musi odbywać się w naszym duchu – J 4:24; Rz 1:9; Flp 2:1.

B. Żeby zachować swojego ducha, musimy trzymać go z dala od wszelkiego zanieczyszczenia i splamienia – 2 Kor 7:1.

C. Żeby zachować swojego ducha, musimy dbać o to, by nasze sumienie było wolne od wyrzutów wobec Boga i ludzi – Dz 24:16; Rz 9:1; por. 8:16.

D. Żeby zachować swojego ducha, musimy na niego zważać, kierując umysł na ducha i troszcząc się o odpoczynek w tym duchu – Ml 2:15–16; Rz 8:6; 2 Kor 2:13.

VIII. Żeby współpracować z Bogiem i zachować swoją duszę w stanie uświęcenia, musimy oczyścić trzy główne „arterie” naszego psychicznego serca, części naszej duszy – umysł, emocje i wolę – por. Ps 43:4; Ne 8:10; 1 J 1:4; Jr 15:16:

A. Żeby uświęcona została nasza dusza, nasz umysł musi zostać odnowiony i stać się umysłem Chrystusa (Rz 12:2), nasze emocje muszą zostać poruszone i przesycone miłością Chrystusa (Ef 3:17, 19), nasza wola musi zostać poskromiona przez zmartwychwstałego Chrystusa (Flp 2:13) i przepojona Nim oraz musimy kochać Pana całą swoją istotą (Mk 12:30).

B. Udrożnienie trzech głównych arterii naszego psychicznego serca polega na uczynieniu skrupulatnego wyznania Panu; musimy pozostawać z Panem przez jakiś czas, prosząc Go o to, by wprowadził nas w pełni w światło; następnie w świetle tego, co Pan obnaży, musimy wyznać Mu swoje braki, porażki, klęski, błędy, wykroczenia i grzechy – 1 J 1:5–9:

1. Żeby udrożnić arterię swojego umysłu, musimy wyznać wszystko, co jest grzeszne w naszych myślach i w sposobie myślenia.
2. Żeby udrożnić arterię swojej woli, musimy wyznać zarazki buntu tkwiące w naszej woli.
3. Żeby udrożnić arterię swoich emocji, musimy wyznać naturalny czy wręcz cielesny sposób, w jaki wyrażamy radość i smutek, a także to, że w wielu wypadkach nienawidzimy tego, co powinniśmy kochać i kochamy to, co powinniśmy nienawidzić – por. Obj 2:4, 6.
4. Jeżeli poświęcimy czas niezbędny do tego, by udrożnić trzy główne arterie naszego psychicznego serca, będziemy mieli odczucie, że cała nasza istota stała się żywa i znajduje się w bardzo zdrowym stanie.

IX. Żeby współpracować z Bogiem i zachować swoje ciało w stanie uświęcenia, musimy przedstawiać Mu swoje ciało; wtedy będziemy mogli prowadzić święte życie dla życia kościoła, praktykując życie Ciała, żeby zrealizować doskonałą wolę Bożą – Rz 12:1–2; 1 Tes 4:4; 5:18:

A. Nasze upadłe, grzeszne ciało jest „salą spotkań” szatana, grzechu i śmierci, lecz dzięki odkupieniu Chrystusa i w naszym odrodzonym duchu, który jest tą salą spotkań Ojca, Syna i Ducha, nasze ciało jest członkiem Chrystusa i świątynią Ducha Świętego – Rz 6:6, 12, 14; 7:11, 17–25; 8:2–3; 1 Kor 6:15, 19.

B. Zachować swoje ciało to otoczyć Boga chwałą w swoim ciele – w. 20.

C. Zachować swoje ciało to powiększać Chrystusa w swoim ciele – Flp 1:20.

D. Żebyśmy zachowali swoje ciało, nie wolno nam żyć według duszy, starego człowieka; wtedy ciało grzechu straci pracę i stanie się bezrobotne – Rz 6:6.

- E. Żebyśmy zachowali swoje ciało, nie wolno nam przedstawiać go niczemu, co grzeszne; przeciwnie, musimy przedstawiać siebie sprawiedliwości jako niewolników, a nasze członki jako broń sprawiedliwości — w. 13, 18–19, 22; 1 Tes 4:3–5.
- F. Żeby zachować swoje ciało, musimy je obijać i prowadzić jak niewolnika, żeby wypełnić święty zamysł wobec nas, polegający na tym, iż stajemy się świętym miastem — 1 Kor 9:27; Obj 21:2.

**Brać na siebie Pańskie jarzmo (wołę Ojca)
i uczyć się od Pana znajdować odpoczynek dla swojej duszy**

Wersety biblijne: Rdz 1:26, 31; 2:1–2; Mt 11:28–30; Wj 31:12–17; Iz 1:1; 2:1; 13:1; 15:1.

- I. **„Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy się trudzicie i obciążeni jesteście, a Ja wam dam odpoczynek. Weźcie moje jarzmo na siebie i ucźcie się ode Mnie, gdyż jestem potulny i uniżonego serca, a znajdziecie odpoczynek dla waszych dusz. Bo moje jarzmo jest łatwe do niesienia, a moje brzemię — lekkie” — Mt 11:28–30:**
- A. Trudzenie odnosi się tu nie tylko do usilnego trudzenia się nad przestrzeganiem przykazań prawa i przepisów religijnych, lecz także do zabiegania o sukces w różnych dziedzinach; kto tak się trudzi, zawsze niesie ciężkie brzemię.
 - B. Wysławiwszy Ojca, uznając Jego drogę i ogłaszając boską ekonomię (w. 25–27), Pan wezwał takich ludzi, by przyszli do Niego po odpoczynek.
 - C. Odpoczynek odnosi się nie tylko do uwolnienia od trudu i uginania się pod brzemieniem prawa czy religii bądź też innego dzieła czy odpowiedzialności, lecz również do doskonałego pokoju i pełnego zaspokojenia.
 - D. Wziąć Pańskie jarzmo to przyjąć wołę Ojca; oznacza to, że nie podlegamy normom i kontroli ze strony zobowiązań wobec prawa czy religii ani nie jesteśmy zniewoleni żadną pracą, lecz ogranicza nas wola Ojca.
 - E. Pan prowadził takie właśnie życie: nie dbał o nic innego prócz woli Ojca (J 4:34; 5:30; 6:38); w pełni poddawał się Jego woli (Mt 26:39–46); dlatego prosi nas, byśmy uczyli się od Niego:
 - 1. Wierzący powielają Pana w swoim duchu, biorąc Jego jarzmo (wołę Ojca) i trudząc się dla Bożej ekonomii zgodnie z Jego wzorem — 11:29a; 1 P 2:21.
 - 2. Pan, który był uległy i posłuszny Ojcu przez całe życie, dał nam swe życie uległości i posłuszeństwa — Flp 2:5–11; Hbr 5:7–9.
 - 3. Chrystus był pierwszym Bogiem-człowiekiem, my zaś jesteśmy wieloma Bóg-ludźmi; musimy się uczyć od Niego w Jego całkowitej uległości Bogu i pełnym zaspokojeniu Nim.
 - 4. Bóg czyni w nas to, co jest miłe w Jego oczach przez Jezusa Chrystusa, żebyśmy mogli czynić Jego wolę (13:20–21); Bóg działa w nas i chcenie, i wykonanie dla swego upodobania (Flp 2:13).
 - F. Być potulnym czy też łagodnym to nie stawiać oporu, a być uniżonym to nie mieć o sobie wysokiego mniemania; Pan przez cały czas był potulny, gdy Mu się sprzeciwiano, i uniżony w sercu, gdy spotykało Go odrzucenie.
 - G. Pan w pełni poddawał się woli Ojca, nie chciał robić niczego dla siebie ani nie oczekiwał, że coś dla siebie uzyska; dlatego bez względu na sytuację zaznawał w sercu odpoczynku; był w pełni zaspokojony wolą Ojca.
 - H. Odpoczynek, jaki znajdujemy, gdy bierzemy Pańskie jarzmo i uczymy się od Niego, to odpoczynek dla naszych dusz; to wewnętrzny odpoczynek, a nie jedynie coś zewnętrznego w swej naturze.
 - I. Uczymy się od Pana według wzoru, jakiego nam dostarczył, nie przez nasze naturalne życie, ale przez Niego jako nasze życie w zmartwychwstaniu — Ef 4:20–21; 1 P 2:21.
 - J. Pańskie jarzmo to wola Ojca, a Jego brzemię to dzieło, które te wołę realizuje; jarzmo takie jest łatwe do niesienia i nie wywołuje rozgoryczenia, a brzemię — lekkie, nie ciężkie.
 - K. Greckie słowo „lekkie” znaczy „przydatne”, a zatem dobre, miłe, łagodne, delikatne, łatwe do niesienia, przyjemne, w przeciwieństwie do trudnego, przykrego, ostrego, wywołującego rozgoryczenie.
 - L. Jeśli weźmiemy na siebie Pańskie jarzmo (wołę Ojca) i będziemy uczyli się od Niego, znajdziemy odpoczynek dla swoich dusz; takie jest jarzmo Bożej ekonomii; nic w Jego ekonomii nie jest przytłaczającym brzemieniem, ale — radością.

II. W Księdze Wyjścia 31:12–17 po długiej relacji na temat budowy Bożego mieszkania znajduje się powtórzenie przykazania o przestrzeganiu szabatu; w świetle Listu do Kolosan 2:16–17 Chrystus jest rzeczywistością odpoczynku szabatu; jest dla nas zakończeniem, odpoczynkiem, cichością i pełnym zaspokojeniem — Hbr 4:7–9; Iz 30:15a:

- A. To, że wtrącenie na temat szabatu następuje po nakazie zbudowania przybytku, wskazuje, iż Pan kazał budowniczym, robotnikom uczyć się wraz z Nim odpoczywać podczas wykonywania pracy dla Niego.
- B. Jeżeli umiemy jedynie pracować dla Pana, lecz nie potrafimy z Nim odpoczywać, postępujemy wbrew boskiej zasadzie:
1. Bóg odpoczął siódmego dnia, ponieważ ukończył swe dzieło i nim się zadowolił; Boża chwała się objawiła, gdyż człowiek posiadał Jego obraz, a Jego władza miała być sprawowana, aby pokonany został Jego wróg, szatan; dopóki człowiek wyraża Boga i rozprawia się z Bożym wrogiem, Bóg tym się zadowala i może odpocząć — Rdz 1:26, 31; 2:1–2.
 2. Siódmy dzień został później upamiętniony jako dzień szabatu (Wj 20:8–11); siódmy dzień Boga był pierwszym dniem człowieka.
 3. Bóg przygotował wszystko, aby człowiek mógł z tego korzystać; stworzony przez Boga człowiek nie przyłączył się do Bożego dzieła, tylko wszedł w Boży odpoczynek.
 4. Bóg nie stworzył człowieka, żeby on najpierw pracował, ale żeby zadowolił się Bogiem i z Nim odpoczął (por. Mt 11:28–30); szabat uczyniono dla człowieka, a nie człowieka dla szabatu (Mk 2:27).
- C. Księga Wyjścia 31:17 mówi: „w sześć dni Pan stworzył niebo i ziemię, a w siódmym dniu odpoczął i się orzeźwił”:
1. Szabat był dla Boga nie tylko odpoczynkiem, lecz także, orzeźwieniem.
 2. Bóg odpoczął po zakończeniu dzieła stworzenia; spojrział na swe rękodzieło, na niebiosa, ziemię i wszystko, co żywe, a w szczególności na człowieka i rzekł: „Bardzo dobre!” (Rdz 1:31).
 3. Bogu orzeźwienie przyniósł człowiek; Bóg stworzył go na swój obraz, wyposażając go w ducha, żeby człowiek mógł mieć z Nim społeczność; człowiek zatem był Bożym orzeźwieniem — w. 26; 2:7; por. J 4:31–34.
 4. Zanim Bóg stworzył ludzi, był „kawalerem” (por. Rdz 2:18, 22); chciał, żeby człowiek Go przyjął, kochał, napełniał się Nim i Go wyrażał i w ten sposób stał się Jego żoną (2 Kor 11:2; Ef 5:25); w wieczności przyszłej Bóg będzie miał żonę, Nową Jerozolimę, która będzie się zwała żoną Baranka (Obj 21:9–10).
 5. Człowiek był dla Boga niczym napój orzeźwiający napój, który ugasił Jego pragnienie i Go zaspokoił; kiedy Bóg ukończył swoje dzieło i zaczął odpoczywać, miał za towarzysza człowieka.
 6. Siódmy dzień był dla Boga dniem odpoczynku i orzeźwienia; jednakże dla człowieka, Bożego towarzysza dzień odpoczynku i orzeźwienia był pierwszym dniem; w pierwszym swoim dniu człowiek mógł radować się Bogiem.
- D. Bóg kieruje się zasadą, wedle której nie żąda od nas, byśmy pracowali, dopóki się Nim nie uradujemy; następnie, kiedy już się Nim i razem z Nim pełni uradujemy, możemy z Nim pracować:
1. Jeżeli nie będziemy umieli radować się z Bogiem ani radować się samym Bogiem, ani Nim się napełniać, to nie będziemy potrafili z Nim pracować ani być jedno w Jego boskim dziele; człowiek raduje się tym, co Bóg osiągnął w swoim dziele.
 2. W dniu Pięćdziesiątnicy uczniowie zostali napełnieni Duchem, czyli że przepelniała ich radość Pana; ponieważ byli napełnieni Duchem, inni myśleli, że upili się oni młodym winem — Dz 2:4a, 12–13.
 3. Tak naprawdę uczniów wypełniała radość niebiańskiego wina; dopiero gdy napełnili się tą radością, zaczęli pracować wraz z Bogiem w jedności z Nim; dzień Pięćdziesiątnicy był

pierwszym dniem ósmego tygodnia; jeśli zatem chodzi o dzień Pięćdziesiątnicy, widzimy tu zasadę pierwszego dnia.

4. W wypadku Boga mamy pracę i odpoczynek, w wypadku człowieka – odpoczynek i pracę.

E. Wykonując boskie dzieło Boga, dzieło budowania kościoła, przedstawione w formie typu przez dzieło budowy przybytku, musimy nosić znak wskazujący, że jesteśmy Bożym ludem i że potrzebujemy Boga; wówczas będziemy mogli pracować nie tylko dla Niego, lecz także wraz z Nim, będąc z Nim jedno; On będzie naszą siłą do wykonywania pracy i energią do ponoszenia trudu:

1. Jesteśmy Bożym ludem i powinniśmy nosić znak, że potrzebujemy Go, by był On naszą radością, siłą, energią i wszystkim, żeby móc dla Niego pracować; pracując w taki sposób, czcimy Go i otaczamy chwałą.

2. Szabat oznacza, że zanim przystąpimy do pracy dla Boga, musimy się Nim uradować i napełnić; głosząc ewangelię, Piotr robił to przez Boga, który go napełniał, napełniającego Ducha; nosił więc znak, że jest Bożym współpracownikiem, a jego głoszenie było dla Boga zaszczytem i chwałą – w. 14.

3. Jako Boży lud, musimy nosić znak, że najpierw odpoczywamy z Bogiem, radujemy się Nim i napełniamy, a potem pracujemy z Tym, który nas napełnia; ponadto nie tylko pracujemy z Bogiem, lecz także pracujemy jako ci, którzy są z Nim jedno.

4. Gdy przemawiamy do Bożego ludu, zawsze musimy nosić znak, że Pan jest naszą siłą, energią i wszystkim, czego potrzebujemy, by usługiwać Słowem – 2 Kor 13:3; Dz 6:4.

F. Przestrzeganie szabatów to także wieczna umowa, przymierze, gwarantująca Bogu, że będziemy z Nim jedno przez to, że najpierw radujemy się Nim i napełniamy, a następnie pracujemy dla Niego, z Nim i w jedności z Nim – Wj 31:16:

1. To poważna rzecz pracować dla Pana przez samego siebie, i nie przyjmować Go ani Nim się nie radować, pijąc Go i jedząc – por. 1 Kor 12:13; J 6:57.

2. Gdy w dniu Pięćdziesiątnicy Piotr przemawiał, od wewnątrz spożywał Jezusa – pił Go i jadł.

G. Szabat to także kwestia uświęcenia (Wj 31:13); gdy radujemy się Panem, a następnie pracujemy z Nim, dla Niego i będąc z Nim jedno, samoczynnie zostajemy uświęceni, oddzieleni dla Boga od wszystkiego, co pospolite, i przesyleni Bogiem; w ten sposób zastępuje to w nas wszystko, co jest cielesne i naturalne.

H. W życiu kościoła możemy robić wiele rzeczy, nie radując się uprzednio Panem ani nie służąc Mu, będąc z Nim jedno; tego rodzaju służba wprowadza duchową śmierć i odcina nas od społeczności w Ciele (w. 14–15).

I. Wszystko, co się wiąże z Bożym mieszkaniem, prowadzi do jednego – szabatów wraz z jego odpoczynkiem i Pańskiego odświeżenia; w życiu kościoła znajdujemy się w przybytku, który prowadzi nas do odpoczynku, radowania się Bożym zamysłem i tym, co On uczynił!

III. Pańskie jarzmo (wola Ojca) jest łatwe do niesienia, a Jego brzemień (dzieło realizujące wolę Ojca) – lekkie; zawsze musimy służyć, mając brzemień od Pana:

A. Warunkiem otrzymania brzemion od Boga jest duch otwarty na Boga; musimy się uczyć otrzymywać brzemiona i je uwalniać za pomocą modlitwy, pozostając w bliskiej społeczności z Panem – Łk 1:53; Ps 27:4; Iz 59:16; Kol 4:2.

B. Objawienia otrzymane przez proroków były brzemionami, które oni otrzymali; bez brzemienia nie ma posługi słowa ani prorokowania, które by służyły zbudowaniu kościoła – Iz 1:1; 2:1; 13:1; 15:1; Za 12:1; Ml 1:1; Dz 6:4; 1 Kor 14:4b:

1. Naszym brzemieniem jest uwolnić człowiekowi Boże objawienie, objawienie to zaś uwalniamy za pomocą słów objawienia, które daje nam Bóg – 2:11–16.

2. Gdy usługujemy Bożym słowem, musimy się troszczyć o to, czy mamy Boże przemawianie, a nie o temat wygłaszanej mowy; aby mieć Boże przemawianie, osoba usługująca słowem musi mieć brzemień – Ml 2:7.

3. Ci, którzy usługują słowem, muszą przynosić stan ludzi przed Boga, odczuwać ich stan i wiedzieć, co Bóg chce powiedzieć — Wj 28:29–30.
- C. Największym problemem spotykanym w zarządzaniu kościołem i w posłudze słowa jest nieposiadanie brzemienia od Pana:
1. Bez brzemienia wszelkie nasze działania będą martwe i nieskuteczne; jeśli mamy brzemie, będziemy żywi i w rozkwicie.
 2. Posiadanie brzemienia rozprawia się z nami najbardziej; jeśli mamy brzemie, naszego „ja” ubywa i z nim się rozprawiono, ponieważ są rzeczy, których nasze brzemie nie pozwoli nam zrobić, i pewne dziedziny, które wymagają rozprawienia się z naszą istotą, zanim będziemy mogli uwolnić swoje brzemie.
 3. Jeśli będziemy służyli według obowiązku, a nie brzemienia, służba taka doprowadzi do utraty Pańskiej obecności — por. Pwt 4:25.
 4. Kiedykolwiek nasza służba jest kwestią wypełniania obowiązku, to już uległa degradacji — Ml 3:14 i przyp. 1.
 5. Dzieło budowania przybytku i wykonania wszystkich jego sprzętów (przedstawiające w formie typu Pańskie dzieło budowania kościoła) powinno rozpocząć się od radowania się Bogiem i trwać, przerywane okresami przeznaczonymi na orzeźwienie, płynące z radowania się Nim; to wskazówka, że nie pracujemy dla Boga o własnych siłach, lecz dzięki radowaniu się Nim i byciu z Nim jedno; na tym polega przestrzeganie zasady szabatu, że Chrystus jest wewnętrznym odpoczynkiem w naszym duchu.

Spotykać się po to, by poznać i czynić Bożą wolę

Wersety biblijne: Mt 7:21; 12:50; 18:20; Ef 3:8; Kol 1:12; 1 Kor 14:26; Hbr 10:25.

- I. Spotykać się to poznawać i czynić Bożą wolę; naszym celem, zamysłem na ziemi jest czynić wolę Ojca, a czynimy ją, przychodząc na spotkanie kościoła – Hbr 10:25.**
- II. Musimy sobie uświadomić, że poza naszym wewnętrznym życiem z Panem nic nie jest tak istotne, ważne i pożyteczne jak spotkania kościoła – 1 Kor 14:23–26:**
 - A. Jak wskazuje greckie słowo *ekklesia*, kościół – Boże mieszkanie – to spotkanie bądź zgromadzenie wywołanych – Mt 18:17–20:
 1. Kościół jest zgromadzeniem wierzących, spotkaniem zbiorowego ludu.
 2. Gdy Boży wywołani spotykają się razem, jest to kościół – Dz 2:42; 8:1.
 3. Nasz Ojciec przeznaczył nas do tego, by spotykać się razem; przychodzić na spotkania – to Boża wola – Ef 1:5; Rz 8:29; 1 Kor 14:26.
 - B. Życie chrześcijańskie to życie spotkań – Hbr 10:25; 1 Kor 14:23–26:
 1. Łaska, którą otrzymujemy, w dużej mierze znajduje się na spotkaniach i dzieło, jakie Pan czyni, w dużej mierze jest obecne na spotkaniach – Dz 4:33; 13:1–2.
 2. Ponieważ życie chrześcijańskie to życie spotkań i Pańskie dzieło w znacznej mierze realizuje się za pośrednictwem spotkań, powinniśmy przyznawać im duże znaczenie – Hbr 10:25.
- III. Na spotkaniach Bóg daje nam poznać swoją wolę – Ps 73:16–17:**
 - A. Czynienie Bożej woli zależy od poznania jej – J 7:17.
 - B. Na spotkaniach wiele wspaniałych rzeczy nie znajduje się na wierzchu, a jedną z nich jest poznanie Bożej woli.
 - C. Gdy psalmista wszedł do Bożego sanktuarium, był w stanie poznać Bożą wolę – Ps 73:16–17:
 1. Boże sanktuarium, Jego mieszkanie, znajduje się w naszym duchu i w kościele – Ef 2:22; 1 Tm 3:15.
 2. Aby wejść do Bożego sanktuarium, musimy zwrócić się do naszego ducha i iść na spotkania kościoła.
 3. Jak już się znajdziemy w sanktuarium – w duchu i na spotkaniach kościoła – przyjmujemy inne spojrzenie, szczególne postrzeganie sytuacji, w jakiej się znajdujemy – Ps 73:16–20.
 4. Boża droga staje się wiadoma w Bożym sanktuarium – w. 17:
 - a. W swoim duchu i na spotkaniach otrzymujemy boskie objawienie – Obj 1:10; Ef 1:17–18.
 - b. Gdy ćwiczymy swego ducha i uczestniczymy w spotkaniach kościoła, Boża droga staje się dla nas oczywista – Ps 73:17.
- IV. Ponieważ Boża wola jest w Chrystusie, w Nim się koncentruje i Jemu służy, On zaś jest wszystkim w tej woli, czynimy tę wolę, wystawiając Chrystusa na spotkaniach – Kol 1:9, 15–18, 12; 3:4, 11; 1 Kor 14:26:**
 - A. Bożą wolą dla nas jest to, byśmy doświadczali wszechzawierającego Chrystusa i Nim się radowali oraz żyli Go jako nasze życie – Kol 1:9, 15–18; 3:4, 11.
 - B. Nasze spotkania mają wystawiać Chrystusa; gdy więc przychodzimy na spotkanie, musimy przynieść ze sobą Chrystusa, którym się radowaliśmy – 1 Kor 14:26.
 - C. Właściwe życie kościoła uzależnione jest od spotkań kościoła, na których wszyscy święci wystawiają Chrystusa wraz z Jego niezglębionym bogactwem – Ef 3:8.
 - D. Celem naszego spotykania się jest wystawianie Chrystusa, a chrześcijańskie spotkanie jest wystawieniem naszego codziennego życia chrześcijańskiego – 1 Kor 14:26; por. Pwt 12:5–7, 13–14.
 - E. Na spotkaniach wystawiamy Chrystusa, ofiarowując Go Bogu jako rzeczywistość ofiar, radując się Chrystusem razem z Bogiem – Hbr 10:8–10, 25; 13:20–21.
 - F. Musimy funkcjonować na spotkaniach, żeby wystawiać Chrystusa – Kol 1:12; 1 Kor 14:26:

1. Z powodu wpływu wywieranego przez chrześcijaństwo wielu wierzących nie niesie odpowiedzialności na spotkaniach.
 2. Podejście do spotkania w ten sposób, że uczestniczymy w nim, ale nie niesiemy za nie odpowiedzialności, jest fundamentalnym błędem; to wybieg, jakiego używa szatan, chcący pozbawić członki Ciała Chrystusa użyteczności, żeby nie funkcjonowały.
- G. Jako chrześcijanie jesteśmy członkami Chrystusa, najważniejszą zaś służbą, jaką pełniemy, jest spotykanie się — 12:4–11, 14–27; Hbr 10:25:
1. Spotkania kościoła stanowią najlepszą sposobność do wystawiania Chrystusa — Kol 3:11.
 2. Nam, chrześcijanom zlecono wystawiać Chrystusa na spotkaniach i czynić w ten sposób Bożą wolę — Mt 7:21; 16:18; Ef 3:8; Kol 1:12.
 3. „By Ojciec uwielbiony był, / I wywyższony Chrystus, Syn, / By spotkań cel wypełniony był, / Wystawiać mamy Go” (Hymny, nr 16,1, zwrotka 8).
- V. Ponieważ wieczną wolą Ojca i pragnieniem Jego serca jest zbudowanie kościoła, który jest Ciałem Chrystusa, czynimy Jego wolę, funkcjonując na spotkaniach zgodnie z biblijnym sposobem spotykania się służącym zbudowaniu Ciała — Mt 7:21; 12:50; Ef 4:16; 1 Kor 14:26:**
- A. Spotkania wierzących zawsze winny być powiązane z nowotestamentową Bożą ekonomią; na spotkania powinniśmy przychodzić z wizją boskiej ekonomii; również to, co mówimy na tych spotkaniach, powinno skupiać się na Bożej ekonomii — 1 Tm 1:4; Ef 3:9; 1 Kor 14:26.
- B. W świetle tego, co Pan o tym myśli, odzyskiwanie polega na wyprowadzaniu wierzących z systemu laicko-klerikalnego i zastąpieniu tego systemu biblijnym sposobem spotykania się i służenia, co ma na celu zbudowanie Ciała Chrystusa — w. 26; Ef 4:12, 16.
- C. Pan pragnie odzyskać spotkania kościoła we wzajemności, na których wszyscy będą funkcjonować i które służą zbudowaniu Ciała Chrystusa — 1 Kor 14:4b, 24a, 26, 31:
1. Gdy przychodzimy na spotkania kościoła, powinniśmy mieć coś od Pana, czym moglibyśmy podzielić się z innymi — w. 26.
 2. Zanim przyjdziemy na spotkanie, powinniśmy się do niego przygotować, aby przynieść coś, co otrzymaliśmy od Pana i co pochodzi od Niego, co otrzymaliśmy bądź to doświadczając Go, bądź radując się Jego słowem i mając z Nim społeczność w modlitwie.
 3. Musimy trudzić się na Chrystusie, naszej dobrej ziemi, by zżąć plon Jego bogactwa, który przyniesiemy na spotkanie kościoła i złożymy Panu — Kol 1:12; Ef 3:8.
 4. W ten sposób spotkanie będzie wystawianiem Chrystusa w Jego bogactwie i wszyscy uczestnicy będą mieli udział we wzajemnym radowaniu się Chrystusem przed Bogiem i wraz z Bogiem; służyć to będzie zbudowaniu świętych i kościoła — 1 Kor 14:26.
 5. Wszystko, co robimy na spotkaniu kościoła, musi służyć zbudowaniu świętych i kościoła — w. 3–5, 12.
- D. W praktykowaniu biblijnego sposobu spotykania się i służenia podkreślamy prorokowanie — przewyższający dar służący zbudowaniu kościoła — w. 1, 4b, 24–25, 31:
1. Prorokowanie w czternastym rozdziale Pierwszego Listu do Koryntian polega na przemawianiu dla Pana, wypowiedaniu Go, a nawet wypowiedaniu Go w innych, usługiwaniu Nim i udzielaniu Go innym; z punktu widzenia boskiego udzielania cała Biblia kończy się prorokowaniem wszystkich wierzących — w. 3, 24–25, 31.
 2. Prorokowanie, przemawianie dla Boga i wypowiedanie Boga, czego zawartością jest Bóg, usługuje słuchaczom Bogiem i przyprowadza ich do Niego — w. 25.
 3. Bóg pragnie, by każdy wierzący prorokował, czyli mówił dla Niego i Go wypowiadał — w. 1b, 31; por. Lb 11:29.
 4. Znamiennej cechą prorokowania jest usługiwanie Chrystusem, które służy organicznemu zbudowaniu kościoła, Ciała Chrystusa; prorokowanie to szczególnie dar służący zbudowaniu kościoła — 1 Kor 14:3–5, 12, 24, 26.